

цеб було за що на той Великий пригрити до Росії нового Галушку з новим транспортом істано-руських руснів.

Дві Сторженівні—слави його спритніших одомуцтва та новенький примірник малоросійської історії пані Забужкої, як джерело для майбутніх лекцій, доклады, рефератів.

Дві Кулибці, що, оповіваючи піснями трудів праведних, лагодяться „робочацька“ українців,—книга в руці.

Дві Плесюви—великі і багаті малости од Савенка й деректорування в сучасній почительській окрузі п. Зілова.

Дві Нармазівні й К^о—предияного чарівного сну, в яким вше учительство українське суспіль націоналізм.

Дві Лотеві—хоч одного, хоч поганебного гавдаему на його лекції.

Дві Болотуви—ще одно знамените „заявлені населення“.

„Новому Времени“—ще одного „запорожця“ в Київ.

Дві Меншикову—пару чобіт од Френкеля й тридцять новеньких серебряників.

Дві Фленчу—наше бажання не трагати сили й спуситись на дно.

„Московський Відомостям“—повертаємо назад теплий кожух спільного „отроїтелства“, бо на яке не приходиться та ще, крім того, в тім кожухі багато відомої науки „патрентивно“ масти.

Дві П. Струве—доброї угоди в новим одиодумцями, прізвіща яких вписано вище.

„Галичанівні“ й „Принарпатський Русі“—етимологія й синтаксис російської мови, Кіричівкова й Гіларова, та „Толковий Словарь“, Дала.

Братам москвофилам—ще оного гр. Вобринського з товстезовою кишенею. Сметник.

З сучасних настроїв.

На Великдень.

На Великдень коло столу,
Проти поросяти,
Зібралися „согрудники“
Й стали розмовляти.
Тому в святим субідію
Дали чамальєвську,
Тому хочче обіцяти
Посаду тепельську;
Тому гуцао в Петербурзі
За доклад плескали,
А того образ в Черкасах
Послом обіцяти.—
Всі радіють... Один тільки,
Тяжко зажурившись,
Сидить Локоть, головою
На стіл поклавившись...
— Мене звуть вже строгономом,
Добре за заробляю
Тим, що завжди й за воїх краще
Изгородив дав.
— А мене Пахво шацує.
— Я перший в газеті...
— „А я двічі лагодився
В університеті
Читати лекції“...—промовив
Локоть, просявлявши,
Назва чарку, випив за гора
Й сів, не закушавши.

Шершен.

За невиспущу прадо.

По всіх майже українських, акордонних і тушевних, часописних надруковано було недавно акиж до громадянства в приводу 40-літнього ювілея літературної діяльності Івана Франка. Ювілей той припадає на 1918 рік, і ювілейний комітет, що склався за кордоном з українських письменників та громадських діячів,

визначив уже й деякі способи, якими єсть думка вшанувати ювілея. Має бути насамперед виданий на честь його ювілейний збірник; одріч того ще зроблено заходи, щоб зібрати кошти на ювілейний дарунок, не зазначаючи пока що його форми.

„Протягом 1912 і 1913 рр.“,—пише в своєму закліковій комітет,—„легий напливу грошевої жертви з цілої України, вид зможні“ і бідних, від інтелігенції, селян і робітників, нехай буде доказ, що українці вміють цінити свої заслужені люди не тільки по смерті, а й за життя“.

Немає належне свідомі людини на Україні, яка не чула б про Івана Франка, не бачила його обличчя хоч на „портреті“, не читала його творів. Поповніая за півроку“—там протягом острихні 40 літ виховувались на тих ідеях, яких Франко був у нашому письменстві найкращим виразником, користувалися в його творів, як з невичерпаного джерела живої думки, вичерпуючи та рухливий, явних образів, що п дивався своєю красою, та того бадорого й твердого настрою, що кличе до життя, до боротьби за його, до праці,—кличе яких ти повним життям, буля „цілм чоловіком“. Одним став Франко за вчителів і проводирів в нетрих буденщині, надихаючи їх на протест проти неї; з другими працюючи поруч на ниві громадської діяльності, що иншим давав „чисту роскіп братньої любови“, а найбільш—чарував своїх художнім словом. Не знайдемо такої дитявки в іншому літературному й громадському житті за цих 40 літ, на яких би не кинув свого силуду Іван Франко. Кипуча, ріжностороння натура не давала йому ні застоюватися на одному місці, ні заспокоюватися на якійсь одній сфері людської діяльності. Од мови боги, поезії, переходив він до політичної праці, од белетристичних творів до науки, од популяризації до публіцистики. Влискутий стиль його творів, огнева манера, жива мова була раз-у-раз невідлучною прикметою усього, що писав цей письменник, і не диво, що стого його падало глибоко в людські душі, ачаловало їх і привертало до того, чому служив і сам письменник, Історія „останніх десятиліть“ українського руху, яких він був не тільки свідком, а й літописцем, тісно зв'язана з ім'ям Франка; народження „Молоді України“ безпосередньо сприяв він своєю працею за всю свою довгу й таку жапу, блискучу, ріжносторонню діяльність. І коли та „Молода Україна“ тепер вже густими гавами оточує своїх проводирів—за слуга в тому і честь велика належить одному з перших—Іванові Франкові.

Не легким, не витівками встановив був той довгий шлях, що пройшов у своїй діяльності наш письменник. Важкою боротьбою доставля кожний ступінь уперед,—такою боротьбою, що не кожний міг її анести. І як бореться в натури, Іван Франко не тільки не ухилявся од боротьби, а навпаки шукав її, посилюючи на-право й на-ліво свої удари, тільки краще загартовувався на своїй позиції—оборонявся в нездолених і окриджених, борс: за долю рідного краю й народу. Як бореться, багато він на своєму віку мав ворогів, але навіть вороги не могли загнути йому чогось темного, не могли залякати його чистого віснця. Це постать, наскрізь освітлена внутрішнім світлом, до якого він і сам простовав невтомно, і клівак другим без уини, і він за собою всіх, хто не задовольнявся дрібним

животинням, а шукав широкого, вісного, справді людського життя.

За 40 літ багато лиха може впасти на голову такого борця й правдошника, яким був раз-у-раз Франко. Людяське туподумство, нерозважність, фарисейство, злість, заздрість, похоловають не раз обірали його собі за поканаю жертву, яку їм було найзручніше осипати втораками властивої нічкестомі. Були й такі ганебні для нашої історії моменти, коли Франка пуралось не тільки чужі, а й свої, коли він одинцем, самотній стояв на своєму шляху, коли тільки сам себе міг розважати—

Та над усім цим я ту
Малу мірку муз і болю,
Котрі прийня в цім життю
За правду, за добро, за волю.

Були й гірші моменти, коли найкращий наш письменник того часу не знаходив притулку на рідному полі, а мусів „ізгоєм“ тинчатись по чужих аявах та вибувати довгу „паншину“ на чужій роботі. Були й ще гірші часи, коли на голову людини, що все віддала на користь рідного краю, падали прокляття, як на арядника. Всього було за цих 40 довгих і важких роки...—

Але все темне й ганебне безпороотно миналось. Іван Франко здобув тепер гавальне признание, дяку і шацу за свою працю, круг його стоять лави його прихильників. І їхня то повинність—показати тезер, що не тільки устами, а й серцем пають його, не тільки словом, а й ділом віддячити хочуть за те, що дав цей чоловік рідному краю за 40 літ невиспущої праці.

Сергій Єфремов.

Політичний огляд

Серед видатних подій, які тепер хвилюють і непокоять європейське життя безумовно перше місце займає конфлікт австрійської корони з мад'ярм.

Старе австро-угорське непорозуміння має свою власну історію ще в часів повстання Ракоці, потім повстання Копуша, втикомареного російськими козаками в наказу Миколая І. Нарешті, славний „шохл“ в 1905 році полковника Фабриціуса в баталійоні салватів на угорський парламент, пригавлявши насильно обструкцію в парламенті, посіяв в сернях мад'ярів навик мелов'я до австрійської корони. Шоб ознайомитись в суг'ю сучасного конфлікту, вернемось за хвилину назад.

Австрія, в особі віденського уряду, даєво вже хоче покортити зовсім Угорщину і в часів ще Йосифа II старатися зробити свою „сестру“ по олівній короні—кріпачкою. Шоб досягти цього старатися токувля в угорську конституцію як можна більше на користь Австрії. Пункт статті, де говориться, що імператор австрійський виносить свої гостанови в справі керування й внутрішньої організації війська обох спільних держав, трямтють австрійці надто суворо. Вони гадають (звичайно, не без задньої думки), що право імператора поширюється в військовій справі і на набор рекрутів. Австрійський уряд міркує так, ніколи не хоче заглягати в попередні пункти угорської конституції, де ясно сказано, що набор рекрутів і венкі аміна в аяковах в цій справі належать угорському парламенту; останній же ні на кришку не хоче поступитись своїми правами. Коли в 1905 році черев це саме виявлю непорозуміння між короною і парламентом, то справа